

Sandras foredrag

Barn og stemmehøring

Sandra Escher la fram resultater fra et 4 års forskningsprosjekt om barn og stemmehøring. Dette arbeidet ble gjort sammen med professor i psykiatri Marius Romme og psykolog Alex Buiks.

Arbeidet startet i 1996 og hadde sin base ved universitetet i Maastricht i Nederland. De rekrutterte 82 barn fra hele Nederland til å delta i prosjektet. Deltakerne var fra 8-18 år. 44 jenter og 38 gutter. 50% av deltakerne var under psykiatrisk behandling, de resterende 50% var ikke i psykiatrisk behandling. Alle barna hørte stemmer. Stemmene ble karakterisert som hørselshallusinasjoner.

Av deltakerne fulgte 75% vanlig skole, 25% hadde spesialundervisning.

70 % opplevde at stemmene førte til problemer i hjemmet

80% oppga at stemmehøring førte til problemer på skolen.

Noe av utgangspunktet for forskningen var Romme & Escher sine funn i forskning om voksne og stemmehøring., der ca.30% av voksne stemmehørere oppga at de begynte å høre stemmer før de fylte 12 år.

En annen oppdagelse fra den samme undersøkelsen de ville se nærmere på var at det for mange gikk lang tid fra de begynte å høre stemmer til de ble psykiatiske pasienter. Hvorfor ble noen stemmehørere psykiatiske pasienter og andre ikke. Ved å studere barn og stemmehøring ønsket en å få mer klarhet i dette.

Det er gjort lite forskning internasjonalt på dette temaet. Den engelske psykologen Edvard Green sin forskning slår fast at ca. 2% av barn hører stemmer. En av hans funn er at stemmehøring hos barn er vedvarende og at problemene tiltar med alderen

Verktøy de brukte i Escher m.f. sin forskning var Maastricht-intervjuet, tilpasset barn, for å få informasjon om stemmene. Brief psychiatric rating scale, for å sjekke psykiske symptom. Childrens behaviour check list, for å vurdere sosial atferd og dissosiativ experience scale, for å se om det var noen som hadde dissosiative lidelser og traume.

Hver enkelt deltaker ble intervjuet årlig, dvs. at hver deltaker ble intervjuet 4 ganger. Intervjuene ble foretatt hjemme hos deltakerne sammen med deres foreldre/foresatte.

En konklusjon fra forskningen som er oppsiktsvekkende var at 46% av barna sluttet å høre stemmer under forskningsperioden. Dette fører til et annet resultat enn Green sin undersøkelse og underbygger ikke hans resultater om at stemmehøring hos barn er vedvarende. Det som gjør dette funnet spesielt var at forskerne ikke hadde terapeutiske mål for sitt arbeide. Ved å normalisere stemmehøring kontra å patologisere ble angsten redusert både hos barna og foreldrene. Det gjorde at foreldrene ble i stand til å forholde seg til stemmehøringen og kunne ivareta sine foreldre roller.

Ved å identifisere stemmene og få tak i stemmenes innhold og ved å akseptere stemmene som reelle og godta barnas forklaring på hva stemmene var fikk barna større kontroll over stemmene og at de mestret stemmehøring bedre, i seg selv en terapeutisk effekt.

Antall stemmer har ikke sammenheng med grad av psykopatologi. Det som virker inn på dette er grad av angst, depresjon og dissosiasjon. Jo høyere skår av angst, depresjon og dissosiasjon jo vanskeligere var det å kontrollere stemmene og evt. få dem bort. Dette har også sammenheng med hvorfor noen blir psykiatiske pasienter og andre ikke.

For de av barna som var i kontakt med barne og ungdomspsykiatrien hadde det liten om noen effekt på stemmene.

Generated by unregistered txt2pdf v.5.x PRO © SANFACE Software 2001